

UZASADNIENIE

uchwały Komisji Habilitacyjnej powołanej przez Centralną Komisję ds. Stopni i Tytułów w sprawie przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dla nadania dr. inż. Pawłowi Zarzyńskiemu stopnia doktora habilitowanego
dotyczy: uchwały Komisji Habilitacyjnej z dnia 1 sierpnia 2019 r.

1. Informacje ogólne

Dr inż. Paweł Zarzyński jest absolwentem Wydziału Leśnego Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego (SGGW) w Warszawie, gdzie w 2000 r. uzyskał dyplom magistra inżyniera leśnictwa na podstawie pracy magisterskiej pt. „Członkowie Honorowi Polskiego Towarzystwa Leśnego w latach 1882-2000”, napisanej pod kierunkiem prof. dr hab. Andrzeja Grzywacza. Habilitant swoją edukację kontynuował na Dziennym Studium Doktoranckim przy Wydziale Leśnym SGGW, jednocześnie prowadząc na tym samym wydziale, w Zakładzie Mikologii i Fitopatologii Leśnej Katedry Ochrony Lasu i Ekologii, badania z zakresu mykologii i fitopatologii leśnej. W 2004 r. Habilitant obronił rozprawę doktorską pt. „Ograniczanie rozwoju zgnilizn drewna dębów i lip za pomocą iniekcji fungicydami systemicznymi”, zrealizowaną pod kierunkiem prof. dr hab. Andrzeja Grzywacza. W tym samym roku, na okres dwóch lat, został zatrudniony w Katedrze Ochrony Lasu i Ekologii SGGW w charakterze pracownika technicznego. Równolegle rozpoczął pracę zawodową w branży zoologicznej oraz w wydawnictwach publikujących czasopisma, głównie z zakresu akwarystyki. Habilitant od 2015 r. prowadzi samodzielną działalność gospodarczą świadcząc usługi marketingowe oraz wydawnicze i nie jest związany z żadną jednostką naukową.

2. Ocena osiągnięcia naukowego

Jako osiągnięcie naukowe stanowiące podstawę ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego, wynikające z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r. poz. 1789), dr inż. Paweł Zarzyński wskazał cykl ośmiu publikacji pod wspólnym tytułem „Naturalne substancje fenolowe występujące w drewnie oraz perspektywy ich wykorzystania do ochrony drewna drzew – pomników przyrody przed rozkładem przez grzyby”:

1. Zarzyński P. 2007. The range of trophic preferences of Oak Mazegill (*Daedalea quercina* (L.): Fr.) isolate examined in vitro. *Acta Scientiarum Polonorum Silvarum Colendarum Ratio et Industria Lignaria* 6 (2): 113-118.
2. Zarzyński P. 2009. Zdolność do dekompozycji drewna wybranych gatunków grzybów – sprawców rozkładu typu brunatnego w warunkach ex situ. *Sylwan* 153 (8): 548-562.
3. Zarzyński P. 2009. Zakres zdolności i preferencji troficznych drewna izolatu pniarka modrzewiowego (*Fomitopsis officinalis* (Vill.) Bondartsev et Signer) pochodzącego z

obszaru chronionego „Chełmowa Góra” badany w warunkach *in vitro*. Parki Narodowe i Rezerwy Przyrody 28 (2): 15-28.

4. Zarzyński P. 2009. Identyfikacja i analiza ilościowa substancji o charakterze fenolowym naturalnie występujących w drewnie wybranych gatunków drzew europejskich i egzotycznych. *Leśne Prace Badawcze* 70 (1): 27-39.
5. Zarzyński P. 2009. Ocena zależności między występowaniem w drewnie substancji o charakterze fenolowym a jego rozkładem przez wybrane gatunki grzybów saprotroficzných i pasożytniczych. *Leśne Prace Badawcze* 70 (2): 113-122.
6. Zarzyński P. 2009. The evaluation of *in vitro* fungitoxicity of chosen phenolic compounds naturally existing in wood by using the AG nutrient agar medium tests. *Acta Scientiarum Polonorum Silvarum Colendarum Ratio et Industria Lignaria* 8 (1): 43-54.
7. Zarzyński P. 2009. Wpływ iniekcji wybranych substancji fenolowych do pni żywych drzew na rozkład drewna powodowany przez grzyby. *Leśne Prace Badawcze* 70 (3): 205–211.
8. Zarzyński P. 2009. Ocena praktycznej możliwości wykorzystania substancji fenolowych naturalnie występujących w drewnie do ochrony drewna drzew pomnikowych przed grzybami powodującymi jego dekompozycję. *Sylwan* 153 (9): 579–586.

Trzy prace zostały opublikowane w *Leśnych Pracach Badawczych*, po dwie w *Sylwanie* i w *Acta Scientiarum Polonorum Silvarum Colendarum Ratio et Industria Lignaria* oraz jedna w czasopiśmie *Parki Narodowe i Rezerwy Przyrody*. Wszystkie wymienione publikacje są autorskie, łączny *Impact Factor* wynosi 0,298, a suma punktów według punktacji MNiSW = 40.

Dr hab. Wojciech Pusz zwrócił uwagę, że publikacje wchodzące w skład osiągnięcia naukowego były cytowane tylko jeden raz (wg. WoS), co świadczy o znikomości tych badań. Zdaniem Recenzenta wybór tematu przez Habilitanta jest słuszny i mógł skutkować dobrymi pracami, gdyby zostały one opublikowane w czasopismach wyżej punktowanych. Dr hab. Wojciech Pusz przypomniał, że celem naukowym przeprowadzonych badań było znalezienie w drewnie naturalnych substancji chemicznych, które następnie mogły by być wykorzystane jako biotechniczne środki grzybobójcze. Habilitant wykazał obecność 47 substancji fenolowych występujących w drewnie 25 gatunków drzew, z których 10 substancji może być naturalnymi inhibitorami dla 6 gatunków grzybów. Ponadto stwierdził, że związki fenolowe występujące w drewnie mogą w przyszłości znaleźć zastosowanie w ochronie drewna użytkowego i drewna drzew żywych, w tym drzew pomnikowych, przed rozkładem przez grzyby. Zdaniem Recenzenta, propozycja ta nie znalazła szerszego zastosowania w leśnictwie lub w arborystyce, co potwierdza Jego opinię o nie istotnym wkładzie badań Habilitanta w rozwój nauk leśnych.

Dr hab. Marta Wrzosek podkreśliła, że osiągnięcie naukowe jest cyklem publikacji, które ukazały się w latach 2007-2009, wyłącznie w czasopismach polskich. Prace te dotyczą istotnego problemu, jakim jest potrzeba opieki konserwatorskiej nad drzewami pomnikowymi stanowiącymi dobro historyczne i społeczne. Zdaniem Recenzentki, żadna z tych prac nie prowadzi do rozwiązań dotyczących starych drzew pomnikowych. Jedyne badania *in vivo* zostały wykonane na dębach trzydziestoletnich, które tydzień po aplikacji związków fenolowych ścięto uniemożliwiając

jakiegokolwiek wnioskowanie o ich zwiększonej żywotności. Stąd osiągnięcie naukowe nie wskazuje związków chemicznych i metod ich aplikacji, które mogą powodować zwiększenie żywotności drzew pomnikowych.

W opinii Recenzentki, pierwsze trzy prace prezentują jedno doświadczenie, a jego wyniki podzielono tak, by uzyskać większą liczbę publikacji. W związku z tym, że w pracach tych rozdziały „Materiał i metody” są niemal identycznie, czy nie korzystniej byłoby powołanie się na wcześniejsze prace. Ponadto Habilitant prezentuje wyniki swoich badań przedstawiając liczne tabele zawierające wyniki statystyczne, które nie wnoszą istotnych treści. Zdaniem dr hab. Marty Wrzosek, kluczową pracą jest publikacja nr 4, której wynikiem jest stworzenie bazy związków pierścieniowych wykrytych w ramach jednej procedury badawczej. Niestety artykuł budzi szereg wątpliwości. Pierwszą z nich jest błędna decyzja Habilitanta by badać pojedyncze próbki drewna, a nie grupy próbek reprezentujące różne populacje i grupy wiekowe drzew, przez co wyniki ilościowe należy uznać za przypadkowe. Recenzentka zwróciła również uwagę na błędy w rycinach i tabelach, na brak dostatecznej analizy wyników i zamieszczanie stwierdzeń nie popartych wynikami. W pracy nr 5, Habilitant powołał się na prace, które wg. Niego znajdowały się w druku. Zdaniem Recenzentki, powoływanie się na publikacje nie przyjęte nawet do druku stanowi naruszenie dobrych praktyk. Ponadto, w publikacji tej ciekawe wyniki nie zostały odpowiednio skomentowane, a dr inż. Paweł Zarzyński nie wykorzystał potencjału tej pracy, co może skutkować brakiem jej cytowania. Podobne zarzuty Recenzentka sformułowała odnośnie pracy nr 6. Oceniając pracę nr 7, dr hab. Marta Wrzosek zwróciła uwagę na nieścisłości, m. in. dotyczące wyliczania i określania stężenia związków fenolowych. Zdaniem Recenzentki również publikacja nr 8, podsumowująca dane uzyskane przez Habilitanta, budzi zastrzeżenia w zakresie materiału badawczego i formułowanych wniosków. W konkluzji tej części recenzji, dr hab. Marta Wrzosek stwierdziła, że wyniki uzyskane przez Habilitanta są trudne do interpretacji, a wnioski wątpliwe, stąd trudno jest sformułować opinię, czy badania te wnoszą nowe elementy do rozwoju nauk leśnych, przede wszystkim z uwagi na opisane problemy metodyczne.

Natomiast prof. dr hab. Piotr Łakomy zwrócił uwagę na zastanawiający dobór materiału badawczego, a zwłaszcza gatunków egzotycznych, które nie mają szans na pojawienie się w naszej strefie klimatycznej. Zdaniem Recenzenta, najbardziej wartościowe pod względem naukowym są trzy prace związane z (1) identyfikacją i analizą związków o charakterze fenolowym występujących w drewnie, (2) testowaniem tych substancji *in vitro* przy zastosowaniu metody pyłkowej, jak również (3) określeniem wpływu iniekcji substancji fenolowych do pni żywych drzew na rozkład drewna powodowany przez grzyby. Ostatnia z tych prac jest bardzo ważnym etapem przejścia z badań *in vitro* do badań w warunkach terenowych. Istotnym osiągnięciem dr. inż. Pawła Zarzyńskiego jest stwierdzenie obecności w drewnie aż 47 substancji fenolowych, z których 38 udało się zidentyfikować. Na podstawie teoretycznego porównania wyników dwóch doświadczeń dokonano wyboru substancji fenolowych do dalszych badań, które potencjalnie mogłyby znaleźć zastosowanie w ochronie drzew. Zdaniem Recenzenta, analiza korelacyjna budzi pewne wątpliwości co do zasadności bezpośredniego porównania wyników dwóch różnych doświadczeń i wnioskowania na temat wpływu substancji fenolowych na grzyby, bez

udowodnienia ich bezpośredniego udziału. Ponadto zwrócił uwagę, że korelacja ta była narzędziem do projektowania następnych doświadczeń już z wykorzystaniem konkretnych substancji określonych jako inhibitory wzrostu grzybni. Pomimo że wyniki wskazują na ograniczone zdolności związków fenolowych do hamowania rozwoju grzybni i rozkładu drewna, Habilitant stwierdził, że związki te mogą znaleźć w przyszłości zastosowanie w ochronie drewna drzew żywych, w tym szczególnie cennych pomnikowych. Recenzent przypuszczał, że prace te są pewnego rodzaju wstępem do badań nad wykorzystaniem substancji fenolowych do ochrony drzew pomnikowych, co było istotą osiągnięcia naukowego. Zdaniem prof. dr. hab. Piotra Łakomego, ostatnia z publikacji nie powinna być włączona w cykl stanowiący osiągnięcie naukowe, ze względu na to, że jest przeglądem prac własnych, także tych zaliczonych do osiągnięcia. Wątpliwości Recenzenta, co do praktycznego wykorzystania związków fenolowych w ochronie drzew przed rozkładem przez grzyby, budzi też fakt, że w ciągu 10 lat, które upłynęły od publikacji osiągnięcia naukowego, tylko jedna z tych prac została zacytowana jednokrotnie.

3. Ocena aktywności naukowej

Zainteresowania naukowe dr. inż. Pawła Zarzyńskiego dotyczyły zagadnień, które grupują się w trzech kierunkach tematycznych:

- 1) Rozkład drewna przez grzyby oraz możliwości przeciwdziałania temu procesowi.
- 2) Inwentaryzacja i ocena stanu zdrowotnego drzew – pomników przyrody.
- 3) Historia leśnictwa, jako gałęzi przemysłu i dyscypliny nauki.

Na dorobek o charakterze naukowym Habilitanta składa się 55 pozycji. Obejmuje on:

- 20 oryginalnych prac naukowych (16 po doktoracie); wydanych w takich czasopismach jak: Sylwan (12), Acta Scientiarum Polonorum Silvarum Colendarum Ratio et Industria Lignaria (3), Folia Forestalia Polonica (2), Zeszyty Naukowe UP Poznań (1), Baltic Forestry (1) i Rocznik Dendrologiczny (1).
- 24 artykuły przeglądowe i popularyzatorskie w czasopismach recenzowanych (18 po doktoracie)
- 5 publikacji książkowych związanych z leśnictwem (4 po doktoracie)
- 3 rozdziały w publikacjach książkowych związanych z leśnictwem (wszystkie po doktoracie)
- 3 publikacje konferencyjne (1 po doktoracie),

Dorobek naukowy (włącznie z osiągnięciem naukowym) Habilitanta charakteryzują następujące wskaźniki bibliometryczne:

- sumaryczny IF = 6,212 (bez osiągnięcia 5,914); Trzeba jednak zaznaczyć, że IF=2,644 przypada na 9 prac opublikowanych w Sylwaniu nie o charakterze naukowym lecz

poświęconych PTL lub omawiających życiorysy leśników oraz, że w chwili wszczynania postępowania, za prace naukowe (oprócz osiągnięcia) IF wynosił 0,155 /bowiem $IF = 3,115$ przypada na 5 prac w Sylwanii, które w chwili wszczynania postępowania były dopiero oddane do druku);

- liczba punktów MNiSW = 449 (bez osiągnięcia 409); Wymaga zaznaczenia, że 146 punktów przypada na prace w Sylwanii nie posiadające charakteru naukowego, a 75 punktów na prace, które w chwili wszczynania postępowania były dopiero oddane do druku w Sylwanii.
- Index Hirscha wg. bazy Web of Science = 1;
- liczba cytowań (bez autocytowań) wg bazy Web of Science = 1.

Habilitant nie odbył stażu naukowego oraz nie brał aktywnego udziału w konferencjach naukowych. Wygłosił jedynie 3 referaty na lokalnych konferencjach poświęconych drzewom pomnikowym. Wykazuje 3 publikacje w materiałach konferencyjnych (jedna międzynarodowa konferencja doktorantów, Kowno 2003).

W latach 2004-2006 kierował projektem badawczym nr 2 P06L 044 27: „Identyfikacja substancji grzybobójczych naturalnie występujących w drewnie oraz zastosowanie ich do ochrony pomnikowych drzew przed zgnilizną pni”.

Dr hab. Wojciech Pusz zwrócił uwagę na 10-letni okres nie publikowania oryginalnych prac naukowych, co jest faktem nie do zaakceptowania w przypadku osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego. Habilitant nie wykazywał aktywności w pozyskiwaniu projektów badawczych, nie współpracował z naukowcami zagranicznymi, nie odbył staży naukowych poza granicami kraju. Habilitant nie jest rozpoznawalny w środowisku krajowym i zagranicznym, o czym świadczy niska cytowalność Jego prac oraz brak recenzji zleczanych przez czasopisma naukowe. Poza tym, Recenzent krytycznie ocenia fakt podania przez Kandydata nieprawdziwej informacji związanej z liczbą publikacji w czasopismach z listy JCR.

Dr hab. Marta Wrzosek podkreśliła niskie wartości wskaźników naukowych charakteryzujący dorobek dr. inż. Pawła Zarzyńskiego, a w szczególności brak cytowań, co świadczy o braku wpływu na rozwój nauk leśnych. Zdaniem Recenzentki podziw wzbudza dorobek pozanaukowy Habilitanta, zwłaszcza w dziedzinie akwarystyki, który jednak nie podnosi wagi osiągnięć naukowych. Pod względem bibliometrycznym, łączny dorobek naukowo-badawczy habilitanta plasuje się zdecydowanie poniżej przeciętnej dla badaczy o podobnym stażu. Natomiast pod względem merytorycznym, dorobek obejmuje publikacje eksperymentalne bazujące na powtarzającym się zbiorze metod oraz prace o charakterze inwentaryzacyjnym lub przyrodniczym, a także prace historyczne, prawie wyłącznie polskojęzyczne, a zatem adresowane do lokalnego czytelnika. Habilitant jest autorem trzech monografii poświęconych drzewom pomnikowym i ma niewątpliwie znaczne zasługi w ich inwentaryzowaniu i popularyzowaniu wiedzy o sędziwych drzewach. Jest także wybitnym specjalistą w dziedzinie historii leśnictwa, co udowodnił publikując bardzo dużo doniesień o czołowych przedstawicielach

nauk leśnych w Polsce. Jednak publikacje te trudno uznać za dzieła *stricte* naukowe w dziedzinie leśnictwo, nawet jeśli ukazują się w piśmie Sylwan. Choć takie badania mają również znaczenie kulturotwórcze, trudno je jednak uznać za istotny wkład do wiedzy we wnioskowanej dyscyplinie. Ponadto Recenzentka zwróciła uwagę na niespójność w tab. 4.1 i 4.2 autoreferatu, gdzie Habilitant w pierwszej z tabel przyznaje się do 20 artykułów naukowych, a w drugiej twierdzi, że z samej listy JCR ma ich aż 26. Habilitant kierował jednym krajowym projektem. Nie uzyskał żadnych nagród poza uczelnianym wyróżnieniem za wydawnictwo akwarystyczne.

Podobnie prof. dr hab. Piotr Łakomy podkreślił niskie wskaźniki naukometryczne dorobku naukowego Habilitanta. Biorąc pod uwagę 15 lat, które upłynęły od momentu uzyskania przez Pawła Zarzyńskiego stopnia doktora nauk leśnych, należy stwierdzić, że wskaźniki te świadczą o braku wpływu publikacji Habilitanta na rozwój nauk leśnych w ujęciu międzynarodowym. Recenzent zwrócił uwagę na brak publikacji w czasopismach zagranicznych oraz na wiele nieścisłości dotyczących tabelarycznych zestawień publikacji, które znacznie różnią się między sobą w zakresie ich liczby i punktacji MNiSW. Ponadto zdaniem Recenzenta, wymienione pozycje książkowe nie można zaliczyć do pozycji naukowych.

4. Ocena osiągnięć dydaktycznych, współpracy międzynarodowej i w zakresie popularyzacji nauki

Dorobek dydaktyczny i w zakresie popularyzacji nauki obejmuje:

- prowadzenie na Wydziale Leśnym SGGW zajęć z fitopatologii leśnej (ćwiczenia stacjonarne i terenowe) i z ochrony przyrody (ćwiczenia terenowe) na studiach dziennych i zaocznych (2000-2004) oraz autorskiego przedmiotu fakultatywnego „Drzewa pomnikowe Polski i Świata” (2003);
- prowadzenie na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej SGGW fakultetu „Podstawy akwarystyki słodkowodnej (w latach 2006-2008 w języku polskim, od 2008 r. w języku angielskim), współprowadzenie autorskiego fakultetu „Zwierzęta egzotyczne w domu” (od 2008), prowadzenie na studiach podyplomowych zajęć „Choroby zwierząt udomowionych” (2015-2016 i w 2019);
- prowadzenie we współpracy z Wydziałem Nauk o Zwierzętach SGGW autorskiego kursu „Akademia akwarystyki” (2007);
- prowadzenie od ponad 15 lat wykładów z zakresu akwarystyki i zoologii oraz sprzedaży i marketingu dla osób fizycznych i przedstawicieli biznesu zoologicznego (w całej Europie, w językach polskim, angielskim i rosyjskim);
- 235 publikacji popularno-naukowych związanych z leśnictwem oraz ponad 3 tys. notatek dotyczących zoologii;
- 26 publikacji biograficznych w słownikach leśnych.

Habilitant nie sprawował opieki naukowej nad studentami lub stażystami, nie uczestniczył w organizacji konferencji naukowych i nie współpracował z ośrodkami zagranicznymi. Od 2001 r. jest członkiem Polskiego Towarzystwa Leśnego. Jest laureatem Nagrody Zespołowej III Stopnia

rektora SGGW za osiągnięcia dydaktyczne, tj. publikację „Wielki Atlas Ryb Akwariowych” (2016).

Wszyscy Recenzenci stwierdzili, że w zakresie dorobku dydaktycznego i organizacyjnego, dr inż. Paweł Zarzyński nie spełnia wymagań stawianych kandydatom ubiegającym się o stopień doktora habilitowanego. Jego praca dydaktyczna oraz zainteresowania skupiają się głównie na prowadzeniu zajęć z zoologii i akwarystyki. Natomiast Recenzenci podkreślili imponującą działalność popularyzatorską Habilitanta, głównie w zakresie zoologii i akwarystyki.

5. Podsumowanie

Dr hab. Wojciech Pusz podsumowując ocenę cyklu prac wchodzących w skład osiągnięcia naukowego stwierdził, że nie stanowią one istotnego wkładu Habilitanta w rozwój dziedziny nauk leśnych i ocenił je negatywnie. Również negatywnie Recenzent ocenił pracę naukową Habilitanta oraz Jego działalność dydaktyczną i organizacyjną. Zdaniem dr. hab. Wojciecha Pusza, dr inż. Paweł Zarzyński nie spełnia wymagań jakie są stawiane kandydatom do uzyskania stopnia doktora habilitowanego.

W opinii dr hab. Marty Wrzosek, osiągnięcia naukowe dr. Pawła Zarzyńskiego nie stanowią znacznego wkładu w rozwój nauk leśnych, pomimo Jego wielkiego zaangażowania w opracowywanie historycznego tła rozwoju leśnictwa w Polsce oraz intensywnej pracy inwentaryzacyjnej związanej z opisem drzew pomnikowych. Zdaniem Recenzentki, Habilitant wykazał się zbyt skromną aktywnością naukową, choć jego aktywność popularyzatorska w dziedzinie akwarystyki jest imponująca. Stąd dr hab. Marta Wrzosek nie popiera wniosku o nadanie dr. Pawłowi Zarzyńskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego w dyscyplinie nauk leśnych.

Zdaniem prof. dr. hab. Piotra Łakomego, przedstawione do oceny osiągnięcie nie spełnia wymogów stawianych osobom ubiegającym się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. W przypadku dr. inż. Pawła Zarzyńskiego nie ma systematycznego rozwoju naukowego, ze względu na 10-letnią przerwę. Prawie cały dorobek Habilitanta opiera się na pracach opublikowanych w czasopiśmie krajowych o niskiej randze, stąd wskaźniki bibliometryczne są bardzo niskie, a wartość indeksu Hirscha i liczba cytowań świadczą, że prace te nie wpłynęły na rozwój nauk leśnych na świecie. Biorąc pod uwagę fakt wznowienia aktywności publikacyjnej Habilitanta w 2019 r., Recenzent uważa, że wniosek o uzyskanie stopnia doktora habilitowanego został złożony przedwcześnie.

Również członkowie Komisji wyrazili opinię, iż Habilitant nie spełnia wymogów stawianych kandydatom do uzyskania stopnia doktora habilitowanego.

Prof. dr hab. Stanisław Drozdowski stwierdził, że prace wchodzące w skład osiągnięcia naukowego są głównie opisowe, bez zaawansowanej metodyki doświadczalnej i analiz statystycznych, co wskazuje na ich przyczynkowy charakter o znaczeniu lokalnym. Ponadto podkreślił, że Habilitant wskazał jako największe osiągnięcie naukowe prace opublikowane aż 10

lat temu, gdy zaczynał swoją karierę naukową. W swojej opinii zwrócił uwagę na znaczne rozbieżności we wskaźnikach naukowych.

Zdaniem dr hab. Doroty Hilszczańskiej dorobek naukowy, dydaktyczny i organizacyjny jest zbyt skromny. Habilitant nie brał udziału w międzynarodowych i krajowych konferencjach, nie współpracował z naukowcami z innych ośrodków polskich lub zagranicznych, nie udzielał się w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism, nie sprawował również opieki naukowej nad studentami czy stażystami.

Według prof. dr hab. Tadeusza Kowalskiego godna uznania jest działalność popularyzatorska Kandydata. W działalności naukowej Kandydat zajął się bardzo ciekawą tematyką badawczą, jej wyniki nie znalazły jednak odzwierciedlenia w publikacjach w renomowanych czasopismach naukowych, dają się zauważyć także liczne niedopracowania od strony metodycznej. Cykl publikacji wykonany przed 10 laty, przedstawiony jako osiągnięcie nie jest spójny tematycznie i nie wnosi znaczącego wkładu w rozwój dziedziny nauk leśnych.

6. Wniosek końcowy

Konkluzje zamieszczone w recenzjach, jak i dyskusja w trakcie posiedzenia Komisji pozwalają stwierdzić, że dr inż. Paweł Zarzyński nie spełnia wymagań stawianych osobom ubiegającym się o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego, określonych w Ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r., poz. 1789), a także w kryteriach osiągnięć zawartych w Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 roku (Dz. U. Nr 196, poz. 1165). Komisja jednomyślnie negatywnie opiniuje przedmiotowy wniosek o nadanie dr. inż. Pawłowi Zarzyńskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk leśnych, dyscyplinie leśnictwo.

Sekretarz Komisji

dr hab. Iwona Skrzecz

Przewodniczący Komisji

prof. dr hab. Tadeusz Kowalski

Sękocin Stary, 1 sierpnia 2019 r.